

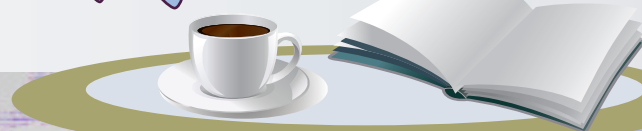

ממטבחה של מטפלת

אתכונ'ס לחיים טובים יותר

גליון
44

כ"ג תמוז ע"ז - 17.7.17

בין המילים (או ה'מילים')

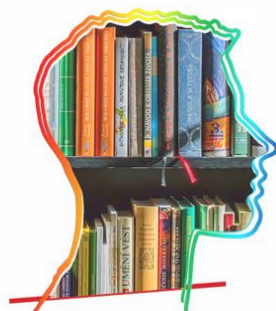
מודעות עצמית מתוך משובי הקוראים. ענייני דיומא, פינת הקפה, ומדור הפרסומת.

הפעם בעלון התייחסות לנושאים שאמנם דנו בהם בעבר, אבל הרי 'אין בית מדרש בלי חידוש'.

זווית אישית - שקרים שאנשים מספרים לעצמם

האוויל נמצאת בספר 'בין המילים' בחלק השלישי 'העמק דבר' אותו כתב בני עמוס. אם אין לכם חשק לקרוא, אל דאגה אתייחס לנושא בהרחבה באחד העלונים הבאים, לעניינינו, אם האוויל מכיר באיוולתו הוא לא יתיימר להפגין את בורותו ברבים, יהסס מעט, יתלבט לגבי תשובותיו, יחפש רמזים האם הוא בכיוון הנכון, ומעל הכל, יקשיב יותר לאחרים, כי כך רוכשים חכמה. 'איזהו חכם הלומד מכל אדם' (אבות ד, א).

ולגבי נושא המודעות. עצם הידיעה שאני לא יודע, אימוץ הרעיון שיתכן ומה שברור לי מעל לכל ספק, יתכן ואינו כך, המחשבה שרכישת מודעות הוא תהליך שעלי לרצות לפתח בהדרגה בכל שלב בחיי, כל אלה יאפשרו את האופציות לחיפוש ובירור, בין אם זה עם אנשים אחרים שאוהבים אותי ורוצים את טובתי, דמות חכמה עליה אני סומכת, או כל אופציה אחרת שנסיונות החיים מציעים לי.

אני רואה קשר בין 'ספינת

הפירטים' ובין נושא המודעות. הספינה מסמלת את כל האווילים והעצלנים שבטוחים שההבנה שלהם היא היא המציאות, ושחיים של תענוגות וסיפוקים אישיים הם מטרת קיומם. מעניין שגם אדם חילוני כמו מדריך הטיולים בקפריסין הבין את הרעיון הזה, כי כל בר דעת מגיע היום לתובנה שלא יתכן ליהנות מגישתם של אלו האומרים 'אכול ושתו כי מחר נמות' (ישעיהו כב, ג). כל מי שעניו בראשו חייב להגיע למסקנה שיש דברים מעל החומר הגשמי. אבל יש כאלה שמעדיפים לטמון את עיניהם בחול.

ובדיוק כך נראה האדם חסר המודעות העצמית.

את מדור הזווית האישית אתחיל עם משובי הקוראים:

הפעם העורך הראשי חרג ממנהגו ושלח לי משוב: עלון יפה ומעורר כמו תמיד. אהבתי את הסיפור עם ספינת הפירטים. בעלי המוסר מיד היו נזכרים שאנו ממש אותו דבר, שבויים בתאוות העולם, ולא ממש רוצים להשתחרר.

נחמי כלתי: אהבתי מאד את 'ספינת הפירטים', המדריך בטח לא היה דתי/חרדי מעניין איך הגיע לתובנה הזו.

קטע מתגובתה של ענבל: לגבי המודעות העצמית - זה אכן מדהים איך אנחנו מצליחים 'לעבוד על עצמנו' לגבי כל מיני דברים, כן הייתי מתייחסת גם לפן החיובי איך ניתן בכל זאת להגיע למצב של יותר מודעות ואפשרות להגיע לבירור עצמי של מניעים פנימיים וכו' באמצעות לימוד מוסר, קבלת משוב אמיתי מהזולת, וכו'.

יריב בני: האם העובדה שאדם יודע שאין לו מודעת עצמית תורמת להגברת המודעות העצמית שלו או רק הופכת אותו לאידיוט מלומד?

אתחיל את תגובתי מהסוף - אין שום קשר בין רכישת ידע, רמת IQ, ומודעות. המחשבה הטבעית היא להאמין שאני מכיר את עצמי ולכן חשוב בעיני להפריכה. לפעמים בהרצאות אני מגדירה כמטרה להוריד לנוכחים את הביטחון העצמי. ולמה? אענה מתחום אחר, 'גם אוויל מחריש חכם יחשב' (משלי יז, כח). מאלה עולה השאלה הרי האוויל גם כשהוא מחריש עדיין נשאר אוויל. לא מסתבר ששלמה מציע לאוויל לשתוק רק כדי לעשות רושם על הציבור כחכם (למרות שזו גם עצה ממש חכמה), התשובה לנושא

"פרסומת אומנות הנאום. ערב בן שעתיים שייתן בידיכם את האסטרטגיות והטכניקות המיידיות להעברת מסרים בצורה מרתקת ולפיתוח הקסם האישי".

מדהים, בשעתיים אתם יכולים ללמוד איך לרתק את השומעים שלכם וגם לפתח את הקסם האישי שלכם. אני מנסה לעשות זאת כבר מעל שבעים שנה ועדיין לא הצלחתי. יתכן שהסיבה היא כי לא נרשמתי לקורס הנ"ל?

האם יש מישהו מכם שלמד איך לעשות את זה ויכול להחכים אותי? אתם רואים, אני מנסה ליישם את מה שכתבתי על מודעות עצמית!

ואם כבר אנחנו עוסקים בנושא הפרסומת, הנה מקבץ מודעות לנופש בבין הזמנים:

בנופש של... לא תשמעו מהילדים 'משעמם לי'.

נופש מושלם באוירה קסומה.

קיץ חלומי עם נופש המלכים.

השנה החלומות מתגשמים.

חמישה כוכבים של פינוק אמיתי.

אם למישהו המודעות מזכירות את ספינת הפירטים, הוא בכיוון הנכון.

ענייני דיומא

אנו עומדים להיכנס לחודש אב שממעטים בו בשמחה.

שאלו את החזון איש איזה רגש ליווה את ירמיהו כשכתב את מגילת איכה. ההנחה כמובן שהוא הייה שרוי בצער עמוק שאין דומה לו. אבל הרי שאז לא הייתה שורה עליו רוח הקודש והוא לא יכול היה לכתוב. היעלה על הדעת שאפשר לכתוב ביטויים נוקבים ומעוררי פלצות מתוך תחושת שמחה? מסתבר שרגש השמחה אינו מובן לנו.

בגמרא (מכות כד, ב): רבן גמליאל, רבי אליעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא, עלו לירושלים. "כיוון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קודש הקדשים התחילו בוכין ור"ע מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה מצחק? אמר להם: מפני מה אתם בוכים? אמרו לו: מקום שכתוב בו 'והזר הקרב יומת' ועכשיו שועלים הילכו בו ולא נבכה? אמר להם: לכך אני משחק... עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו: עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו".

שואל שם המהרש"א מספר קושיות: הנהגתו של ר' עקיבא תמוהה, יש מקרא מפורש במגילת איכה (ה', יז-יח) "על זה היה דווה לבנו על אלה חשכו עינינו, על הר ציון ששמש שועלים הילכו בו". שועל שיוצא מבית קודש הקדשים הוא סיבה ברורה לבכי. שאלה נוספת, ר' עקיבא

פינת הקפה

תודו, המון זמן התאפקתי ולא התייחסתי לנושא, זהו, מגיע לי לדבר בשבחיו.

מדענים גילו ששתי הקפה מאריכים ימים!!!

שני מחקרים נוספים מצביעים על יתרונות

בריאותיים לקפה.

מדובר במחקרי ענק שנמשכו כ-16 שנה ועקבו אחרי מאות אלפי אנשים באירופה, ומצאו כי אלו שותים קפה נמצאים בסיכון נמוך יותר לתמותה מוקדמת.

נא למחוק את החיוך מהשפתיים, אני לא רוצה לשמוע שום הערה צינית בנושא. מבחינתי הכול מוכח וברור.

שחק רק
ל א ח ר

שראה את האחרים בוכים, נראה שהבכי שלהם גרם לו לשמוח. אם לשיטתו ראיית השועל היא דבר מצחיק מדוע לא צחק מיד, ואם המראה כשלעצמו אינו גורם שמחה, למה הוא הופיע אחרי הבכי של התנאים?

כשחלה בנו של דוד המלך, הוא הצטער, התענה, והתפלל ללא הרף. כשהבן נפטר, חששו עבדיו להודיעו, הם דאגו שיעשה רעה לעצמו. כשהבין דוד שמת הילד, הוא קם התרחץ וביקש לאכול. את התנהגותו הסביר שעד הפטירה הוא עשה את כל ההשתדלות לשנות את גזר הדין, עכשיו אין כבר טעם להצטער כי מה שקרה קרה.

נחזור לסוגיית הבכי והשחק של ר' עקיבא והתנאים. כשיש חולה במשפחה כולם יעשו את כל מה שביכולתם להצילו, גם אם המצב נמשך זמן רב החולה יעסיק את כולם, אם למרבה הצער החולה נפטר, דין על המת להשתכח מהלב.

כשר' עקיבא ראה שמצבו של הבית החרב משפיע על חבריו עד בכי, הוא קיבל הוכחה שהבית לא השתכח מהלב, וזה גרם לו לשמוח.

כך גם ירמיהו, תוך כדי שהוא אומר את הפסיקים 'עיני עיני ירדה מים', הוא שמח. הבכי שלו לא הגיע ממקום של מסכנות ודיכאון, אלא מגעגוע, כיסופים וחוסר נכונות לוותר.